

kritiska eu-fakta

utges av Folkrörelsen Nej till EU | nr 137 | februari 2015 | pris 20 kr

KRITISKA EU-FAKTA

Nummer 137 Februari 2015

Kritiska EU-fakta ges ut av

Folkrörelsen Nej till EU

Ansvarig utgivare: Eva-Britt Svensson

Redaktör: Hugo Torstensson

Redaktionsutskott:

Per Heranmar, Jan-Erik Gustafsson,

Anna-Lisa Eneroth, Eva-Britt Svensson,

Hugo Torstensson

Redaktionens adress:

Kritiska EU-fakta, c/o Torstensson

Rondovägen 312, 142 41 Skogås

tel: 070-2860870

e-post: hugo.torstensson@nejtill.eu.se

Adressändring & prenumeration:

Kritiska EU-fakta

Pölgatan 5

414 60 Göteborg

tel: 031-7010177

FOLKRÖRELSEN NEJ TILL EU

Rikskansli & materialkontor:

Pölgatan 5

414 60 Göteborg

tel: 031-7010177

e-post: kansli@nejtill.eu.se

webbadress: www.nejtill.eu.se

Prenumeration:

Fyra nummer 100 kr

medlemskap inkl. prenumeration 300 kr

[arbetslösa, långtidssjukskrivna pensionärer

och studerande 150 kr, familjer 400 kr]

Postgiro 433 02 07-4

Nästa nummer

utkommer i maj 2015

Manusstopp 15 april 2015

Tryck: Litorapid Media AB

Göteborg 2015

LEDARE

Vi välkomnar Syrizas valseger

FOLKRÖRELSEN NEJ TILL EU välkomnar Syrizas seger i det grekiska valet och det grekiska folket är att gratulera. För första gången har en radikal vänsterkoalition fått makten i åtstramningspolitikens Europa, vilket skrämmer Trojkan och EU-eliten.

Åtstramningspolitiken drivs av regeringar över hela Europa, men har varit särskilt brutal i Grekland. Trojkans och EU-bankers utpressning har lett till att Greklands skuldbörda ökat till 175 procent av BNP, lett till massarbetslöshet samtidigt som stora delar av välfärdssystemet raserats. Eurosystemet har visat sig vara ett fullständigt orealistiskt projekt. En enda valuta och en enda ränta för en hel världsdelen, där det kan vara högkonjunktur i ena ändan och lågkonjunktur i den andra är helt enkelt orimligt.

Åtstramningspolitiken pågår även i Sverige, dikterad av EU:s ekonomisk-politiska diktat, trots att vi inte är med i euron.

EU-ELITEN HAR ACCEPTERAT det grekiska valresultatet, men vidhåller att åtstramningspolitiken måste fortsätta. Eurogruppens ordförande Jeroen Dijsselbloem, Tysklands finansminister Wolfgang Schäuble och representanter för Europeiska centralbanken [ECB] säger gång på gång att det finns regler och avtal som måste följas. Alexis Tsipras och hans regering måste fortsätta att betala räntor till det europeiska bankkapitalet. Dagens Nyheters ledare skriver föraktfullt att Syrizas seger lett "till en annan sorts trolleri, som går ut på att allting är en enda gratislunch", och respekterar inte valresultatet utan anser fortsatta "genomgripande strukturreformer är nödvändiga alldeles oavsett hur regeringen ser ut".

Trojkan och EU-eliten gör nu allt för att sätta käppar i hjulen för att hindra Syriza att genomföra sitt valprogram. Syrizas ambition är att få till stånd en skuldavskrivning och en återuppbyggnad av offentlig sektor och ekonomin. Den

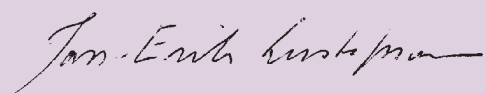
nya regeringen har markerat att den inte längre förhandlar direkt med Trojkan, som består av tjänstemän utsända från EU-kommissionen, Europeiska centralbanken och Internationella valutafonden, som EU-politikerna givit i uppdrag att verkställa åtstramningspolitiken.

En symbolisk första åtgärd den nya regeringen gjort var att återanställa de 600 städerskor som i månader demonstrerat utanför finansministeriet för att få jobben tillbaka. Ytterligare minst 9.500 avskedade statstjänstemän håller på att återanställas. Minimilönen har höjts från 580 euro till 751 euro och ingen höjd pensionsålder. Fri sjukvård för alla. Hushåll som kopplats av från el-nätet har fått ström tillbaka, och flera stora privatiseringsavtal håller på att rivas upp. Skattesystemet ändras så höginkomstagare och miljonärer får betala mer och låginkomstagare slipper betala inkomstskatt. Dessutom utlovar den nya regeringen att 300.000 nya jobb skall skapas.

KAN SYRIZA GENOMFÖRA SITT valprogram är det kanske det som skrämmer EU-eliten Trojkan som mest. EU-eliten vill inte att framgångar med att genomföra detta, skall få spridning till andra EU-länder som Spanien, Portugal, Italien, Irland, Slovenien, Frankrike med flera EU-länder som också lider av Trojkans lånevillkor och EU:s stabilitets- och finanspakter.

Syriza har ett fått ett starkt understöd av Podemos [Vi kan], ett parti sprunget ur Los Indignados (De förbittrade) som på kort tid har blivit Spaniens största parti, vilket har skapat frustration hos Rayojregeringen och det socialdemokratiska PSOE. Liksom Syriza har Podemos inget som belastar dem med åtstramning och förknippar dem med de traditionella politiska partierna. I slutet av året går Spanien till parlamentsval.

Skall förhoppningar på att Syrizas valprogram uppfylls krävs en stor mängd solidaritet med ett kämpande Grekland från partier, civila organisationer, fackföreningar över hela Europa. Grekland födde demokratin i Europa, så Grekland är det ideala landet att leda Europa till att återupprätta demokratin.

Jan-Erik Gustafsson är ordförande i Folkrörelsen Nej till EU

[klipp & kommentarer]

"Störst misstag sedan 30-talet"

Under rubriken "Århundradets katastrof" skriver TCO:s tidigare chefsekonom Roland Spånt i en ledarartikel i socialdemokratiska Värmlands Folkblad, att euron är det största misstaget i Europas historia sedan 1930-talet.

"Det har kostat hundratal miljoner i bortfallen produktion, tiotals miljoner har kastats ut i massarbetslöshet, främlingsfientlighet frodas och hela generationer har fått sin ungdom förstörd med livslånga negativa följevärningar. Alla prognoser om ekonomiernas utveckling anger att någon lösning på eurokrisen inte finns i sikte trots årtal av plågor", skriver Spånt och konstaterar att enda möjligheten är att "avskaffa alla eurosedlar och mynt".

Tyskt fack hotar med strejk

Uppmot 5,5 procent i löneökningar. Annars kan arbetsgivarna räkna med varningsstrejker på olika platser i slutet av månaden, varnar det tyska industrifacket IG Metall. Några sådana har redan dragits igång.

Att inflationen ligger kring nollstrecket hindrar inte lönekraven, tvärtom. För låga löneökningar kan snarare förvärra deflationshotet, menar IG Metall.

EU anklagas för mörläggning

EU-kommissionen har stoppat en forskningsrapport om hälsofarliga kemikalier efter påtryckningar från kemikalieindustrin, skriver The Guardian.

Rapporten handlar om så kallade endokrinstörande ämnen [EDC], som befäras kunna orsaka fosterskador, infertilitet och olika cancertyper, som skulle lig-

ga till grund för förbud av olika produkter.

EU-kommissionen anklagas för att man smusslat undan rapporten efter att industrilobbyister pekade på inkomstförluster.

"Det pågår ett klasskrig i EU"

Nyvalet i Grekland, eurokrisens epicentrum, resulterade i ett folkligt uppror mot den antisociala nyliberala åtstramnings-, nedskärnings- och privatiseringspolitik som egenmäktigt och förnedrande dikterats av den odemokratiska Trojkan, dvs. EU-kommissionen, Europeiska centralbanken och Internationella valutafonden.

"Det är ett klasskrig. De arbetande folken i Europa kämpar mot det aggressiva bank- och finanskapitalet. Fronten i detta

krig går i södra Europa, i Grekland", konstaterar nyvalde premiärminister Alexis Tsipras.

Nya planer för euron

Ska euroländerna inrätta ett överstatligt finansdepartement? Det är en fråga som EU-ledarna ska fundera på under våren.

De fyra EU-ordförandena – EU-kommissionens Jean-Claude Juncker, Europeiska rådets Donald Tusk, Eurogruppens Jeroen Dijsselbloem och Europeiska centralbankens Mario Draghi – hade inför EU-toppmötet den 12 februari tagit fram ett diskussionsunderlag för eurons framtid. I det dryftas förslag om en överstatlig eurobudget och ett eurofinansdepartement. Stats- och regeringscheferna fick dessutom en lista på elva

frågor att ta ställning till. Till EU-toppmötet i juni ska de fyra ordförandena lägga fram ett mer detaljerat förslag om eurons framtid.

"Syriza kunde gå ännu längre"

"Medan borgerliga politiker över hela kontinenten förfasar sig över 'extremvänsterns' seger och det hot som Syriza sägs utgöra mot Europas ekonomi, så skriver ekonomipristagaren Paul Krugman [som själv betecknar sig som liberal] att Syriza gott kunde gå ännu längre i sin utlovade omfördelning av samhällets tillgångar [...] och om övriga euroländer sätter sig på tvären bör Grekland lämna euron, anser han." Det skriver Martin Klepke, politisk redaktör på tidningen Arbetet [13 februari].

www.robertnyberg.nu

Grekland behöver vår solidaritet i kampen mot Bryssel och Berlin

"HOPPET KOMMER", sade Alexis Tsipras, ledare för det grekiska vänsterpartiet Syriza, till väljarna mitt i en nyliberal hästkur som saknar motstycke i Europa. Var fjärde grek går utan arbete, löner och pensioner är nedskurna mer än i något annat krisland i EU, och fackföreningsrörelsen har fråntagits förhandlingsrätten och därmed meningen med föreningen.

Så brutala var de villkor som den grekiska regeringen måste godta för att få krislån i maj 2010 och oktober 2011 som skulle rädda Grekland från konkurs och samtidigt säkra tyska och franska banker från förluster på lån till grekiska låntagare.

HÄSTKUREN HAR MEDFÖRT att mer än en fjärdedel av den grekiska samhällsekonomin har försvunnit. Den genomsnittliga inkomsten för ett hushåll har sjunkit mer än tio procent per år under 2010, 2011 och 2012.

Tysklands förbundskansler Angela Merkel och EU-kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker

I valrörelsen förmedlade Syriza detta budskap till resten av Europa: Den som vill försvara EU måste hindra att Grekland faller samman ekonomiskt – oavsett om det skulle ske genom att Grekland tvingas lämna euron eller genom en nedskärningspolitik som landet varken kan tåla ekonomiskt eller socialt. EU måste välja fortsatt nedskärning

eller demokrati. Om inte demokratiska krafter förändrar EU kommer Marie Le Pen eller hennes allierade att göra detta.

FRAM TILLS NU HAR alla sådana tankar kategoriskt avvisats av Berlin och Bryssel. Medan Alexis Tsipras vill förhandla med EU-regeringarna vidhåller Angela Merkel att förhandlingarna

måste ske med den så kallade Trojkan – EU-kommissionen, ECB och IMF – det triumvirat som sedan sex år har gått samman för att radera det grekiska samhället.

NÄR MERKEL VILL fortsätta med totalitär underkastelse av Grekland föreslår Tsipras en internationell skuldkonferens för att hitta en samlad lösning för alla EU-länder som drabbats av krisen. Den grekiska statsskulden har ökat från 120 till 177 procent av BNP under åren med krispaket och nedskärningar. Det är högt över den nivå på 110 procent av BNP som IMF och finansministrarna i EU för ett par år sedan slog fast som den högsta nivå ett land kunde klara av. Tsipras vill förhandla ned skulden så mycket att den går att betala av. Merkel står längst fram i talkören av EU-politiker som avvisar allt sådant.

Syrizas ekonomer pekar på att

på detta förnedrande sätt blev inte Tyskland behandlat efter andra världskriget. 1953 kom man till och med fram till ett avtal om att halva den tyska skulden skulle avskrivas, och att skulden bara skulle betalas av under de år som landet hade ett handelsöverskott visavi utlandet, samt att återbetalningen aldrig skulle överstiga tre procent av exportintäkterna.

Varför kan inte något liknande förhandlas fram för Grekland? Tyskland har i varje fall inte någon grund att klaga över vad landet har vunnit på krisen i valutaunionen.

EU:S VALUTAUNION var från starten till fördel för Tyskland och ofördelaktig för de flesta andra länder med euron som valuta. Tyskland fick en valuta som var mindre stark än vad D-marken skulle ha varit. Detta var till fördel för den tyska exporten. De flesta andra länder, särskilt Grekland, Portugal, Spanien och Italien, fick en valuta som var för stark för allt de hade av konkurrensutsatt näringsliv – oavsett om de skulle konkurrera på

hemmamarknaden eller på den tyska exportmarknaden. En tysk statlig utvecklingsbank, KfW, presenterade i juli 2011 beräkningar över hur mycket Tyskland tjänat på att ha euron som valuta istället för D-marken. En försiktig beräkning visade att Tyskland på två år [från tredje kvartalet 2009 till andra kvartalet 2011] ökade exporten med 50-60 miljarder euro därför att euron var en svagare valuta än D-marken. Det är inga småpengar - inte ens för den ekonomiska stormakten Tyskland.

KRISEN HAR OCKSÅ gett Tyskland andra fördelar i jämförelsen med de länder som drabbats. Alla regeringar lånar pengar genom att sälja statsobligationer. Krisländer som Grekland, Portugal, Spanien och Italien måste betala fem till sju procent i ränta på sina obligationer. Annars var det ingen som ville låna ut pengar till dem. Det var emellertid så tryggt att låna pengar till Tyskland att tyska statsobligationer kunde säljas till en mycket låg ränta. I januari 2012 sålde Tyskland statsobligationer till en rän-

ta på minus 0,01 procent, alltså negativ ränta. Köparna betalade alltså Tyskland för dessa innehav. Detta hade aldrig hänt tidigare, konstaterade den tyske finansministern Wolfgang Schäuble förnöjt [Der Spiegel 10 januari 2012].

DENNA SKILLNAD I ränteutgifter innebär många tiotal miljarder euro om året. 80 miljarder euro var beräkningen 2012 från den inom EU inflytelserika tankemedjan European Council on Foreign Relations [ECFR]. Ränteskillnaden är en fördel som kommer av sig självt på de avreglerade finansmarknaderna, och har bidragit till att tysk ekonomi har klarat krisåren mycket bättre än andra EU-länder.

Några tiotals miljarder euro är Tysklands tillskott till krispaketet från EU och IMF, de paket som beviljats med villkor att stenhårda nedskärningar genomförs i krisland efter krisland. Detta har Tyskland haft råd med. Krispaketet inga gåvor, utan tidsbestämda lån som ska återbetalas med ränta.

Dragkampen mellan Merkel

och Tsipras är inte bara en fråga om argument och moral. Naturligtvis handlar det också om makt. Nu dominerar kapitalets makt. Banker och företagskoncerner försökte skrämja de grekiska väljarna om hur illa det skulle gå om den röstade fel. Efter valet skrämmer de med vad som kommer att ske om Syriza inte inser allvaret. Det ligger makt i att kunna flytta pengar. Kapitalflykt från Grekland kan bli det som knockar och förlamar den nya regeringen.

SKÄRPS MOTSÄTTNINGARNA kommer säkert motkrafter att komma i rörelse – också utanför Grekland. Men det är långt från att ens de största solidaritetsdemonstrationerna ska kunna bli en effektiv motmakt. Ska förhoppningarna från Tsipras väljare uppfyllas krävs nog en stor mängd praktisk solidaritet med ett kämpande Grekland från partier, regeringar, fackföreningar och andra organisationer över hela Europa. Vi har alla något att prata om. Så kan solidariteten starta.

DAG SEIERSTAD

Alexis Tsipras: "Nu har vänstern äntligen börjat göra motstånd"

VÅREN 2014 TRÄFFADE Kajsa Ekis Ekman, journalist och författare, det grekiska vänsterpartiet Syrizas ordförande Alexis Tsipras under ett besök i Aten. Hon ställde följande fråga till honom: "När du tar makten, vad är det första du kommer att göra?"

Alexis Tsipras svarade: "Det första är att ställa in räntebetalningarna. Det andra är att avskaffa lagarna som trojkan tvingat på Grekland. Det är inte så lätt som folk tror. Det rör sig om över 400 lagar. Det är inte en lag, det är en helt ny institution som etablerat sig i vårt land.

DET TREDJE VI vill göra är att göra något åt den humanitära krisen. Och det fjärde, att återskapa Greklands produktiva bas. Och så ska vi återställa lönerna till den nivå de befann sig på före krisen. Till att börja med i den privata sektorn, där vi ska höja minimilönen från 520 euro i månaden till 750."

I samband med EU-valet samma vår kandiderade Alexis Tsipras till chef för EU-kommissionen, nominerad av EU-parlamentets vänstergrupp GUE/

NGL. "Var det din egen idé", frågade Kajsa Ekis Ekman.

"Nej, nej! Det var Gabi Zimmer, presidenten för EU:s vänstergrupp, som tillfrågade mig. Jag trodde det var ett skämt först. Jag, kandidera till EU? Men när jag tänkte på det så kom jag på att – detta är en lysande möjlighet! Nu kan vi spela på deras planhalva. För nu är det första gången som den europeiska vänstern har möjlighet att få medvind i EU. Vi kommer bryta det liberala och socialdemokratiska konsensusklimatet som rått där så länge.

För vet du vad? Vi människor har samma problem överallt i Europa. Det är inte gränser som delar oss. Det är klasser. Unga utan fast jobb överallt, bostäder, klimatet. Vi har regerats av banker alltför länge. Det är ett klasskrig de håller på med, maskerat till räddningspaket. Nu har vänstern äntligen börjat göra motstånd. Vi behöver gemensamma lösningar. Om vi tar över EU kan vi göra om det till något helt annat", svarade Alexis Tsipras.

I en artikel i januari 2015, strax innan det grekiska nyvalet,

skrev Kajsa Ekis Ekman så här om det grekiska vänsterpartiet:

"Jag har följt Syriza sedan 2011. Jag har träffat deras partiledare flera gånger, jag har samtalat med partistyrelsen, ungdomsförbundet, kvinnoförbundet, förre partiledaren, deras ideologer, varav en är son till Greklands f.d. ambassadör i Sverige, gick på gymnasiet här och har Wigforss som förebild. Deras sekreterare som jobbat på fabrik fram tills nu och blir skjutsad till jobbet på sin killes motorcykel.

DET ÄR ETT PARTI som genomgått en drastisk transformation på kort tid. För några år sedan var det en brokig koalition med runt 4 procent av rösterna, som man ofta kunde se på sociala forum i Malmö och Porto Alegre. Deras flagga är typisk för de nya vänsterpartierna: rött för socialism, lila för feminism, grönt för miljö.

För partiets egen skull var det nog tur att de inte vann valet 2012. Då var de inte förberedda; de hade inte resurser eller folk. Men under de snart tre år

som gått har de knutit till sig kompetenta ekonomer och rådgivare. På deras lista står nu både Varoufakis och Lapavistas. De har växt också från basen, fått fler medlemmar som gjort ett imponerande arbete med frivilliga läkarkliniker som erbjuder vaccin åt de som inte har råd. De är mer förberedda än 2012.

VAD SOM OCKSÅ skett är att de rört sig mot mitten och många i den radikalare vänstern talar nu om att Syriza kommer att bli den största besvikelsen någonsin, då de inte kommer att göra allt de lovat.

Även jag har vissa tvivel. Att vilja stanna kvar i den tvångströja som euron är och samtidigt föra en självständig ekonomisk politik, får jag inte ihop.

Jag ser inte heller att de infört stränga regler mot de socialdemokrater som strömmat in i partiet och fört med sig sitt klientelistiska beteende. Är Syriza inte försiktiga kommer det gamla systemet att befästa sig inuti det nya och äta upp det som en fjärlslarv."

EVA-BRITT SVENSSON

Syriza är tvingat att samarbeta med högerpartiet Anel

DET POLITISKA LANDSKAPET i Grekland har ritats om. Högerpartiet Ny demokrati har förlorat sin position som ledande parti och socialdemokratiska Pasok är tillintetgjort. Istället vann vänsterpartiet Syriza som fick 36,34 procent av rösterna och 149 av de 300 mandaten i parlamentet.

Syriza meddelade redan dagen efter parlamentsvalet att de bildar regering i koalition med högerpartiet Oberoende greker [Anexartitoi Ellines, Anel]. Det parlamentariska systemet i Grekland kräver att regeringen har majoritet i parlamentet.

Syrizas naturliga samarbetspartner, kommunistpartiet KKE som fick av 5,5 procent rösterna och 15 ledamöter i parlamentet, vägrar sektaristiskt att samarbeta med "reformisterna" i Syriza.

Anel bildades i februari 2012 efter att Panos Kammenos utslutits från högerpartiet Ny demokrati för att han röstat mot den styrande koalitionsregeringens åtstrammingsbudget. I parlamentsvalet i maj 2012 vann Anel 33 mandat och i efterföljande omval i juni 2012 vann man 20 mandat. I valet den 25

januari fick partiet 4,75 procent av rösterna och 17 mandat i parlamentet.

Partiledare för Anel är grundaren Panos Kammenos. Han har utsetts till försvarsminister i den nya Syriza-ledda regeringen. Partiet har också fått fyra poster som biträdande ministrar.

Anel är liksom Syriza kritiskt mot den ekonomiska åtstrammingspolitiken och villkoren för "nödlänen" från Trojkan, dvs. EU-kommissionen, ECB och IMF, som man menar har underminerat Greklands suveränitet. Kammenos har stämplat de grekiska politiker som godkände lånen som "förrädare".

DE TVÅ PARTIERNAS skiljer sig dock åt politiskt. Anel är ett socialkonservativt och högnationalistiskt parti som bland annat ställer krav på att utbildningssystemet ska byggas på grekisk ortodox lära. Partiet är främlingsfientligt och vill deportera samtliga "illegala migranter" från Grekland. Kammenos har nyligen kritiserats för antisemitism efter att han påstått att judar betalar mindre skatt och behandlas för-

månligare än andra medborgare.

Anel har sagt ja till att stödja Syrizas ekonomiska politik, med löfte om att Alexis Tsipras inte ger upp Greklands hårda linje i namnstriden med postjugoslaviska Makedonien och tills vidare skrinlägger planerna på att åtskilja stat och kyrka. Vad gäller immigrations- och flyktingpolitiken har regeringspartierna enats om att hänskjuta alla beslut direkt till parlamentet.

I EU-VALET VÅREN 2014 fick Anel 3,5 procent av rösterna vilket gav en ledamot i EU-parlamentet [MEP]. Platsen gick till Notis Marias, men han har lämnat Anel, oklart varför, och är i dag "oberoende" MEP och viceordförande i parlamentsgruppen ECR [European Conservative and Reformists Group]. I ECR ingår konservativa, euro-skeptiska och främlingsfientliga partier från 15 EU-länder. Störst är det brittiska konservativa partiet, Tories. De bröt sig ur den stora konservativa/kristdemokratiska EPP-gruppen inför EU-valet 2009 eftersom de ansåg att EPP var alltför positiv till EU. Exem-

pel på andra partier i ECR är Lag och ordning [PiS] från Polen, Alternative for Germany [AfD], Dansk Folkeparti och Sannfinländarna.

KRITISKA RÖSTER HAR höjts mot att Syriza bildat regering med ett högerparti. Kajsa Ekis Ekman, anarkist med stor kunskap om Grekland, menar att Syriza inte hade något val eftersom de inte fick egen majoritet. Hon beskriver Anel som ett nytt parti, skapat av utbrytare ur högern som var emot avtalet med Trojkan.

– Det är ett parti som vilar på nationalistisk grund men inte främst med udden mot invandrare, som svensk media rapporterat, utan med udden mot Trojkan. Jag ogillar starkt deras partiledare Panos Kammenos som är en gaphals och konspirationsteoretiker, men på det här sättet blir regeringen i alla fall grundad på motståndet mot Trojkan och sparpolitiken, vilket inte hade varit fallet om de hade valt [det nystartade mittenpartiet] Potami som samarbetspartner, konstaterar Kajsa Ekis Ekman.

HUGO TORSTENSSON

EU håller på att upprätta ett inrikesministerium

I SKYMANDAN OCH utan massmedial rapportering trädde den 1 december förra året Lissabonfördragets regler på det rättsliga och inrikespolitiska området i kraft. Detta betyder att EU-kommissionen och EU-domstolen får samma makt över dessa lagstiftningsområden som alla andra områden.

Detta innebär också att en ny era inleds inom fältet för rätts- och inrikespolitik eftersom de begränsningar som funnits för EU-domstolens juridiska kontroll och EU-kommissionens roll som "fördragets väktare" nu har undanröjts. Medlemsstaternas samarbete i kriminella frågor finns inte längre kvar, vilket betyder att kommissionen får makt att inleda överträdelseprocesser om EU-lagstiftning inte har genomförts korrekt. För detta krävdes tidigare enhällighet.

Kommissionen nye förste vice ordförande Franz Timmermans har förklarat vad förändringen betyder för EU-medborgarna och för polis och kriminalrätten:

"Europa är inte bara en gemensam marknad eller en ekonomisk och monetär union. Rätts- och inrikespolitiken har slutligen uppnått samma status som andra politikområden. Från och med nu kommer alltså den juridiska övervakningen av EU-domstolen och genomförandemakten hos kommissionen också att tillämpas i åtgärder för polis-samarbete och handlingar inom kriminalrätten."

POLIS- OCH STRAFFRÄTSLIGT samarbete var de sista resten av den så kallade tredje pelaren i Maastrichtfördraget, som från början täckte hela det rättsliga och inrikespolitiska området. Under de fem år som gått sedan Lissabonfördraget trädde i kraft 1 december 2009 har medlemsstaterna och EU-kommissionen i lugn och ro kunna förbereda en övergång till ännu mera överstatlighet. Som en följd av förändringen ingår nu polis- och kriminalrätts-samarbetet i Lissabonfördragets Avdelning 5 och

lyder under de överstatliga regler som gäller där.

Fast det inte finns någon direkt referens till att sätta upp ett inrikesministerium i Lissabonfördraget, så kan inte artiklarna om säkerhet, frihet och rättvisa tolkas på annat sätt än att ett EU-ministerium är i vardande. Operationellt samarbete inom "inre säkerhet" ska gynnas och stärkas av en permanent kommitté.

Inom EU menas normalt med inre säkerhet icke-militär krishantering, yttre gränskontroll och upprätthållandet av allmän ordning. Användandet av uttrycket "operationell" öppnar möjligheten för att den permanenta kommittén kommer att undandras demokratisk och juridisk kontroll.

I en artikel II-5 i den förkastade EU-konstitutionen beskrevs den permanenta kommittén som "en koordinerande kommitté av icke-valda erfarna tjänstemän från inrikesministerierna", vars uppdrag var att ta hand om

den inre säkerheten inklusive operationellt samarbete vid demonstrationer på Europeanivå. Inget om hur beslutsfattande skulle gå till fanns i artikel II-5 utan bara att EU-parlamentet skulle hållas informerat om den permanenta kommitténs arbete. Detta kan inte betyda annat än att den permanenta kommittén är utan demokratisk kontroll.

DENNA EUKRAKOKOMMITTÉ kommer att stå i centrum för allt EU-omfattande beslutsfattande och genomförande av icke-militär krishantering, yttre gränskontroll och upprätthållandet av allmän ordning. Den kommer också kunna arrangera informella och icke politikeransvariga möten inom EU och på global nivå. Den kommer att vara grundsten till EU-statens inrikesministerium med uppgift att på bekostnad av medlemsstaternas demokrati och suveränitet genomföra EU:s överstatliga inrikespolitik.

JAN-ERIK GUSTAFSSON

Grekiska folket har gjort ett realistiskt val

HELA DET BORGERLIGA Europa står nu förstummat inför valresultatet i Grekland och många på den kanten verkar redan nu ta ut sin skadeglädje i förskott över att Syriza inte kommer att lyckas. Det grekiska folket betraktas som orealistiskt när det lagt sina röster på ett parti som lovar så snabba förbättringar. Men frågan är vem som är realistisk och vem som är orealistisk?

Sedan den grekiska krisen utbröt 2009 har landet störtats ner i social misär och massarbets-

löshet. Det sparprogram som landets regeringar beordrats att genomföra har slagit sönder ekonomin och framförallt tagit själva hoppet från miljoner och åter miljoner greker. Och här är en slutsats: Åtstramningar av det extrema slag som Greklands tvingats genomföra är helt enkelt inte realistiska. Ett samhälle döms till långvarig stagnation och rentav till att nynazism föds ur misären. Att de grekiska väljarna svarade med ett rungande nej till dessa åtstramningar ge-

nom att rösta på Syriza vittnar om sund självbevaringsdrift.

Den grekiska krisen har i årtal nu skylts på vanligt folk i landet och på ett korrupt politiskt system. Och visst är det sant att grekisk politik länge varit korrupt – och ett skäl till att så många nu la rösterna på Syriza är att detta parti och dess ledare inte är del av den gamla vanliga politikerklassen i landet. Ändå går det inte att komma ifrån att huvudorsaken till Greklands och även exempelvis Spaniens

krisande ekonomier inte var några övergenerösa välfärdssystem utan något helt annat, nämligen eurosystelet i sig.

Euron är förmodligen ett av de mest orealistiska projekt som sjösatts i modern historia. En enda valuta och en enda ränta för en hel världsdel, där det kan vara högkonjunktur i ena änden och lågkonjunktur i den andra, är helt enkelt orimligt. Det leder till enorma spänningar, som lätt utlöses i kriser.

UNDER LÅNG TID har det således gått väldigt bra för Tyskland. Det beror i allra högsta grad på att tysk export dragit nytta av en euro som gjort landets export billig. Hade Tyskland haft en egen valuta skulle den ha varit svindyr. Landet har subventionerats av euron – medan ett land som Grekland har fått brottas med en valuta som är alldeles för stark för att passa landets konkurrenskraft. Euron har klyvt Europa.

Det grekiska folket har gjort ett realistiskt val. Jag hoppas att vänstern, socialdemokraterna och arbetarrörelserna runtom i Europa nu deklarerar sitt stöd för Syrizas ambition att få skulderna nedskrivna.

Ju starkare det stödet blir desto större är utsikterna att kunna göra något åt den massarbetslöshet som hemsöker nästan hela kontinenten.

Det är det enda realistiska.

GÖRAN GREIDER
chefredaktör på Dala-Demokraten

Kritiken mot TTIP-avtalet växer runt om i Europa

AV 150.000 INKOMNA svar till EU-kommissionen är 97 procent kritiska till att det så kallade investerarskyddet [ISDS] i sin nuvarande form ska ingå i EU:s handels- och investeringsavtal med USA [[TTIP], som håller på att förhandlas fram i Bryssel och Washington bakom avspärrade sammanträdesrum och långa kilometerlånga korridorer med tillträde för de multinationella storföretagens lobbyister.

Tullunionen och handelspolitiken är två frågor där fördragen [grundlagarna] ger EU "exklusiv kompetens", det betyder att makten över hela politikområdet är centraliserad till Bryssel. Det är EU-kommissionen som förhandlar och EU-parlamentet och EU:s ministerråd som fattar beslut.

I mars i fjol utlyste EU-kommissionen ett "samråd" med pri-

EU:s handelskommissionär Cecilia Malmström

vatpersoner och organisationer om det kontroversiella ISDS i det tilltänkta frihandels- och investeringsavtalet mellan EU och USA. ISDS reglerar hur företag och stater ska göra upp om ett företag anser att dess investeringar fördelats av beslut som tas i landet. Det betyder att en demokratiskt fattad lagstiftning i den svenska riksdagen kan med-

föra böter i mångmiljardklassen till ett amerikanskt storföretag i uteblivna framtida vinster inom den privata välfärdssektorn.

De närmare 150.000 svar som kom in gör samrådet till det största i EU:s historia enligt handelskommissionär Cecilia Malmström [fp] som den 13 januari presenterade resultatet.

– PÅ DET STORA HELA visar svaren en stor skepticism inför ISDS. Det är tydligt, sade Cecilia Malmström som underströk "att det handlade om en rådfrågning och inte en folkomröstning".

Svaren kom framför allt från ett fåtal EU-länder, där diskussionerna om TTIP har hunnit längre än i andra medlemsländer. Storbritannien, Österrike och Tyskland stod tillsammans för fyra femtedelar av alla inkomna svar. Från Sverige kom

125 svar, motsvarande 0,08 procent av de sammanlagt 150.000 svaren.

Enligt Cecilia Malmström, som alltså inte företräder Sverige utan EU-kommissionen, är det för tidigt att säga huruvida ISDS-klausulen kommer att tas med i frihandelsavtalet med USA. Medlemsländernas regeringar har enhälligt gett kommissionen uppdraget att ha med ISDS i avtalet och USA är stark förespråkare av klausulen. [Det gäller även Sveriges näringsminister, marknadsossen Mikael Damberg.]

I EU:s egna handels- och samarbetsavtal med länder framför allt i den fattiga delen av världen är det Brysselbyråkraterna som kräver motsvarande klausuler för att skydda de europeiska storföretagen. Det finns till exempel en liknande investeringsklausul i

det frihandelsavtal som EU nyligen ingick med Kanada [CETA-avtalet som skrevs under den 26 september 2014].

Kommissionen kommer nu att anordna en rad möten och seminarier med olika organisationer, EU-parlamentet och medlemsländerna. Med grundval av detta kommer Cecilia Malmström någon gång under våren att presentera riktlinjer för huruvida ISDS bör ingå i TTIP och i så fall hur den ska utformas.

Cecilia Malmströms roll ska samtidigt inte överskattas eftersom EU-kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker har försett henne med en överrock i form av viceordföranden Frans Timmermans. Trots att Timmermans är nederländsk socialdemokrat, utgör han den kristdemokratiske nyliberalen Jean-Claude Junckers högra hand i Brysselnotenklaturan.

NÅGRA FRÅGOR SOM enligt uppgift ska diskuteras är hur skiljedomstolarna [det är inga riktiga domstolar] kan verka och hur de ska övervakas, samt förhållandet mellan nationella rättssystem och ISDS. Om och i så fall hur ska ISDS-domar kunna överklagas. En annan intrikat fråga är skyddet av rätten att stifta lagar på både EU- och nationell nivå.

Ett slutligt beslut om klausulens vara eller icke vara, eller om man landar i någon fördunklad kompromiss, tas först när hela avtalet förhandlats klart, i slutet av 2015 eller början av 2016. EU-parlamentet, EU:s ministerråd [medlemsländernas regeringar] och eventuellt medlemsländernas parlament måste därefter ge avtalet grönt ljus innan det kan träda ikraft.

Frågan om de folkvalda nationella parlamenten ska få säga ja eller nej till ett färdigförhandlat TTIP-avtal är en fråga som formellt kommer att avgöras av EU:s ministerråd [förmodligen stats- och regeringscheferna]. Här finns det inga färdiga regler i Lissabonfördraget.

Huruvida beslutet att godkänna TTIP i ministerrådet ska tas med kvalificerad majoritet [småländerna blir överkörda] eller med enhällighet [varje land, stora som små, har en röst] är

svårt att finna reda genom att läsa den aktuella fördragstexten. Se Lissabonfördraget [EUF-fördragets artiklar 206-207]. Beroende på innehållet i det aktuella avtalet stadgas att en del beslut, typ traditionella handelsavtal, ska tas med kvalificerad majoritet [Tyskland har i princip nio gånger så stor makt som Sverige], medan andra beslut om "avtal inom handel med tjänster och handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter samt urländska direktinvesteringar ska rådet beslut med enhällighet om avtalet omfattar bestämmelser för vilka enhällighet krävs för att interna regler ska kunna antas". Och lika gåtfullt håller det på. Fördragstexten är som julafton för en juristlingvist, men nightmare för en hyfsat initierad lekman.

Det enda vi kan vara säkra på är att makthavarna i EU kommer att vara noll intresserade av att tillåta folken i de 28 medlemsländerna i demokratisk ordning få bestämma över TTIP, vad som framställs av förespråkarna som historiens största och mest omfattande frihandels- och investeringsavtal.

FÖR ATT ÄNDRA PÅ detta krävs en massiv folklig opinion och massvis med kreativa opinionsyttringar mot EU:s överstatliga institutioner i Bryssel och Strasbourg, ned framför allt på gator och torg i de enskilda medlemsländernas huvudstäder [där regeringar och riksdagar sitter tryggt förskansade].

Vi har allt att vinna och mycket att förlora. Det gäller att vi skaffar oss kunskaper, verkar där vi finns och att vi bygger bredast möjliga allianser mellan solidaritetsrörelser, miljöorganisationer, konsumentrörelser, ungdomsförbund, antirasistaktiviteter, småbondeorganisationer, den feministiska rörelsen för att nu nämna några exempel.

Inte minst gäller det att få den fackliga rörelsen med på protesterna. Skulle Europafacket säga nej till TTIP och samtidigt mobilisera sina 60 miljoner medlemmar i en politisk generalstrejk då skulle det vara "gute nacht" för Merkel, Juncker och Obama.

HUGO TORSTENSSON

ECB drar åt snaran

ECB har meddelat att banken från 11 februari inte längre accepterar grekiska statspapper som säkerhet för lån.

Det innebär att ansvaret för att grekiska banker har tillräckligt med kontanter flyttas från ECB till den grekiska centralbanken [som i praktiken är en filial till ECB].

ECB drar därmed åt snaran på den nya grekiska regeringen och motiverar beslutet med att det "för närvarande inte möjligt att anta att lyckat slutförande av översynen" av Trojkans så kallade krisprogram.

Svenskar positiva till invandring

Svenskarna är det folk inom EU som är mest positivt inställda till invandring, både från andra medlemsländer och från länder utanför EU.

I Eurobarometerens undersökning svarar 72 procent av de tillfrågade svenskarna att de ser ganska eller mycket positivt på utomeuropeisk invandring. Det är betydligt mer än de näst mest positiva EU-länderna, Kroatien och Spanien, där 48 procent är för utomeuropeisk invandring.

Tyskland vinner på euron

Tyskland uppvisade ett överskott på 21,8 miljarder euro i handelsbalansen under december.

Exporten steg med 3,4 procent i månadstakt medan importen sjönk med 0,8 procent i månadstakt.

Bytesbalansen visade ett överskott på 25,3 miljarder euro mot reviderade 18,9 miljarder euro närmast föregående månad.

Statistiken presenteras av den tyska statistikbyrån och är en handgriplig bekräftelse om att Tyskland, EU:s ekonomiska och

politiska centralmakt, är den verkliga vinnaren på valutaunionen EMU.

Vänsterallians i Portugal

Fyra vänsterpartier i Portugal har bildat ett samlingsparti som ska försöka upprepa det grekiska vänsterpartiet Syriza och det spanska anti-åtstramningspartiet Podemos framgångar.

Syriza vann valet i Grekland med löften om att stoppa åtstramningspolitiken och Podemos bedöms kunna vinna det spanska valet senare i år.

Den portugisiska vänsterkonstellationen kallar sig Tempo de Avançar [Dags att gå framåt].

Nato rustar mot Ryssland

Trots spänningarna som uppstått på grund av den väpnade konflikten i Ukraina har Nato beslutat att förstärka sin närvaro i östra Europa.

Nyligen fattade militäralliansen beslut om att upprätta sex nya kommandocentraler i Polen, Litauen, Lettland, Estland, Rumänien och Bulgarien.

Dessutom kommer Nato att sätta upp ett högkvarter och en snabbinsatsstyrka på 5.000 man i Polen som är beredd att agera vid hot från Ryssland.

– Det är den mest omfattande förstärkningen av Natos kollektiva försvar sedan det kalla kriget slutade, säger generalsekreteraren Jens Stoltenberg.

Grova kränkningar av mänskliga rättigheter i Spanien

TROTS PROTESTER FRÅN samtliga oppositionspartier och demonstrationer på landets gator kunde Spaniens regeringsparti Partido Popular [PP] klubba en ny antiprotestlag i kongressen. Lagen innebär grova inskränkningar av de mänskliga rättigheterna – men möts med tystnad från EU.

Trots omfattande protester från oppositionspartier, fackföreningar och utomparlamentariska organisationer drev PP igenom lagen om medborgerlig säkerhet i kongressen, i folkmun kallad "munkavlelagen".

DEN INNEBÄR EN utvidgning av de långtgående befogenheter som redan 2013 gavs åt polisen när det gäller att slå ned demonstrationer och protester. Enligt Amnesty International har nu flera rättigheter kriminaliserats.

– Det är uppenbart att Spanien inte följer internationell rätt. Lagen illegaliserar viktiga delar av mötesfriheten, yttrandefriheten och rätten till information, säger Maria Serrano,

Spaniens premiärminister Mariano Rajoy

spanska Amnesty International.

Enligt lagen är det brottsligt att delta i demonstrationer vid, eller nära, myndighetsbyggnader, tunnelbane- och busstationer och annan allmän infrastruktur. Den som deltar riskerar att bötfällas med belopp mellan motsvarande närmare 300.000 och 600.000 kronor.

Men även politiska ockupationer av offentliga byggnader och platser och deltagande i demonstrationer som inte på förhand godkänts av polisen är nu

förenade med höga böter. Och det finns ytterligare orosmoln, enligt Maria Serrano.

– Lagen ökar polisens makt och minskar rättssäkerheten. Den är väldigt öppen för tolkning. Vad är "nära" en myndighetsbyggnad? Eftersom polisens beslut enbart kan prövas i efterhand skapas en oroande godtycklighet, säger hon.

Tillsammans med lagens skrivning om att det också är olagligt att inte visa polisman respekt och hänsyn och det tidigare förbudet mot fotografering av poliser ger polisen nästan oinskränkt makt.

Enligt Magnus Wennerhag, vid Södertörns högskola, är övriga EU-länders tystnad oroande.

– Det är oroväckande att ett parti, med rötterna i folket kring tidigare diktatorn Franco, försöker inskränka demonstrationsrätten. Det är märkligt att det kan ske utan större tryck från EU-länderna, säger han.

Det är bara fyra decennier sedan Spanien var en fascistisk militärdiktatur, som fångslade ett

par miljoner "illojala" spanjorer och avrättade ett par hundra tusen som vågade kritisera general Francos sätt att styra landet. Det nu regerande högerpartiet Partido Popular, som har majoritet i parlamentets båda kamrar, har sina rötter i fascismen och de högergrupper som stödde Franco-diktaturen.

"Den här typen av lagar som Spanien nu inför påminner oss om hur tunt demokratins skal kan vara och hur lätt det är att spräcka det", skriver Expressens krönikör Lars Lindström [6 januari].

PARTIDO POPULARS munkavlelag har som syfte att knäcka proteströrelserna och att begränsa fackföreningarnas och oppositionens mobilisering, särskilt det nya vänsterpartiet Podemos.

Partiet bildades förra året och har sitt ursprung i de enorma folkliga, inte minst ungdomar, gatuprotesterna mot åtstramningspolitiken och nedskärningarna till följd av eurokrisen.

EVA-BRITT SVENSSON

Podemos är en vänsterradikal och systemkritisk folkrörelse

NÄRMARE 100.000 anhängare till Podemos demonstrerade i Madrid den 31 januari. Det spanska vänsterpartiet har gått framåt kraftigt inför valet som hålls i slutet av året.

Podemos [Vi kan] bildades i mars 2014 av flera folkrörelser som hade växt fram i frustration över och protester mot nedskärningar och arbetslöshet i Spanien. Störst bland dem var den så kallade 15M-rörelsen, uppkallad efter den 15 maj 2011, när spontana tältläger och sittstrejker spred sig på Madrids och andra storstäders gator.

Några månader senare fick Podemos cirka 8 procent av rösterna i valet till EU-parlamentet 2014 och tilldelades fem mandat i Strasbourg. Partiet tillhör GUE/NGL-gruppen där bland annat svenska Vänsterpartiet, grekiska Syriza och danska Folkebevaegelsen mod EU ingår.

Podemos har beskrivits som vänsterradikal, anti-kapitalistisk och EU-kritisk. Men parti- företrädare vill inte prata om var-

ken socialism eller socialdemokrati, utan kallar partiets politik för ”radikal demokrati”.

Hela Podemos organisation bygger på internet och sociala medier. De flesta orter i Spanien har en egen cirkel, en lokalförening där medlemmar träffas, men politiska debatter, val och parti-program utformas på internet.

PÅ WEBBSIDAN Plaza Podemos, Podemostorget, kan alla medlemmar lägga fram förslag, diskutera och rösta. Den som vill registrera sig som medlem behöver ett spanskt id-nummer och en mobiltelefon. Att registrera sig tar några minuter. På Plaza Podemos fastställdes listorna inför EU-valet och parti-programmet inför Spaniens parlamentsval i slutet av året. Där valdes också Pablo Iglesias till partiledare. I det valet deltog runt 130.000 personer.

Några ståndpunkter i Podemos parti-program är 35 timmars arbetsvecka, medborgarlön, höjd minimilön samt maximi-

lön, fri och gratis abort, privatiseringar endast efter folkets godkännande via folkomröstning, uppehållstillstånd till alla papperslösa, försvagade eller borttagna gränskontroller, straffbefrielse för ockupanter av tomma bostäder, möjlighet till förstatligande av privata företag enligt vissa riktlinjer, sänkta politikerlöner [Podemos fem EU-parlamentariker har sänkt sina månadslöner från 8.000 euro till 1.830 euro], all politik och alla protokoll ska vara offentliga, alla regioners rätt till självbestämmande – exempelvis Katalonien och Baskien.

Delar av Podemos finns utanför Spaniens gränser. Nedskärningar i offentlig sektor har skapat en massarbetslöshet i Spanien och många spanjorer har tvingats söka sig utomlands för att försörja sig.

– Tusentals människor har drivits bort från Spanien på grund av de senaste årens ekonomiska politik. Högutbildade ungdomar tvingas resa utomlands för

att jobba på hamburgerrestauranger. Det är ett mänskligt kapital som bara slösas bort, säger Juan Domingo Sánchez Estop från den belgiska Círculo Podemos Bruselas.

Också i Sverige har två lokalföreningar börjat växa fram.

– Den spanska kolonin har vuxit i Sverige sedan krisen, säger Javier Rodriguez, medlem i den nystartade Círculo Podemos Estocolmo i Stockholm till Dagens ETC.

NÄSTA NATIONELLA VAL i Spanien planeras att hållas den 20 november 2015. I den senaste opinionsundersökningen, som publicerades i dagstidningen El País i januari, fick Podemos 28,2 procent och tog därmed förstaplatsen från de två partier, högerpartiet PP och socialdemokratiska PSOE, som har turats om att styra Spanien efter Francodiktaturen. I El País-mätningen fick PSOE 23,5 procent och PP 19,2 procent i valjärlöstöd.

HUGO TORSTENSSON

[folkrörelsen nej till eu]

Köp billiga böcker från Folkrörelsen Nej till EU

FOLKRÖRELSEN NEJ TILL EU har en boklåda varifrån du kan köpa litteratur till förmånliga priser.

Kaos av Alexandra Pascalidou [pocket] 50 kr.

Skulden av Kajsa Ekis Ekman [pocket] 50 kr.

Eurokrisen av Stefan de Vylder 100 kr.

Europas stålbad av Björn Elmbrant 100 kr.

Det skulle bli så bra av Björn Elmbrant 150 kr.

Guldfeber av Robert Nyberg 200 kr.

Vilgot på arbetslinjen av Robert Nyberg 100 kr.

Gomorra! Läggdags! av Robert Nyberg 100 kr.

Nattparön av Robert Nyberg

med flera 100 kr.

Vad ska vi göra med varandra av Jenny Wrangborg 100 kr.

Lissabonfördraget 100 kr.

Den femte friheten av Gösta Torstensson 100 kr.

Det stora tågrånet av Mikael Nyberg 150 kr.

Kapitalet.se av Mikael Nyberg 100 kr.

Imperiet. En studiebok om EU 50 kr.

Aldrig bli som ni av Mikael Wiehe 250 kr.

Beställ genom att mejla hugo.torstensson@nejtill.eu eller skicka snigelpost till Hugo Torstensson, Rondovägen 312, 142 41 Skogås. Frakt tillkommer.

Bli medlem i Folkrörelsen Nej till EU och/eller stöd Kampanjfondens!

SÅ HÄR SER verkligheten ut: Om inte Folkrörelsen Nej till EU får fler medlemmar och/eller att medlemmar och sympatisörer ger bidrag till Folkrörelsen Nej till EU:s Kampanjfond, kommer det organiserade EU-motståndet att få svårt att överleva.

Så du som ännu inte blivit medlem; gör det i dag. Det kostar 300 kronor [150 för studerande, arbetslösa, långtidssjukskrivna och pensionärer] och innebär bland annat att du får Kritiska EU-fakta i brevlådan under hela 2015. Du kan anmäla dig på www.nejtill.eu eller genom sätta in 300 alternativt 150 kronor på plusgiro 433 02 07 – 4. [Glöm inte att ange namn och postadress.]

Nytt för i år är att även organisationer kan bli medlemmar i Folkrörelsen Nej till EU. Det

kostar 1.500 kronor för organisationer med upp till 500 medlemmar och 3.000 kronor för organisationer med fler än 500 medlemmar. Med medlemskapet följer 10 prenumerationer av Kritiska EU-fakta till valfria mottagare samt att en person från respektive organisation har yttrande- och förslagsrätt på kongressen.

Du som redan är medlem eller som även i fortsättningen bara vill vara sympatisör till Folkrörelsen Nej till EU kan ge ett valfritt bidrag till vår Kampanjfond plusgiro 603 95 78 – 7. Insamling pågår fortlöpande och vi kommer att i Kritiska EU-fakta redovisa vilka som har bidragit. Både små och stora bidrag är välkomna. Även andra organisationer är välkomna att stödja Kampanjfondens.

BAKTANKAR FRÅN EN EU-RABULIST

SOM SOCIALDEMOKRAT PÅ vänsterflanken är jag mycket tillfreds med att progressiva och systemkritiska Syriza vann det grekiska parlamentsvalet och därefter bildat regering [även om det skaver att det sker i koalition med högerliberala Anel].

Vänsterkoalitionen Syriza representerar det enda som kan vända den bakåtsträvande liberalkapitalistiska utvecklingen i Europa [läs EU] – nämligen en folklig mobilisering från vänster.

Syriza behöver vår solidaritet i den kamp på många fronter, till exempel Bryssel, som den grekiska regeringen står inför.

OLLE SVENNING KONSTATERAR på Aftonbladets kultursidor att det var Carl Bildt som drev fram den svenska folkomröstningen om EMU för snart tolv år sedan. "Han ville jävlas med socialdemokratin och personligen leda folket in i den europeiska monetära unionen. Bildts hybris var monumental och hans nederlag blev unikt stort," skriver Svenning och avslutar med en, avseende såväl besserwisen Bildt som imperiebyggande Bryssel, befogad sarkasm:

"Utän Bildts taktiska felbedömning och hans måttlösa självöverskattning hade Sverige fått hålla till godo med skvalpalutan euron."

PAUL MASON, PÅ BRITTISKA Channel 4, skrev i en kommentar inför det grekiska valet hur partier som Syriza och Podemos i Spanien nu utgör Europas nya socialdemokrati, som kan benämnas vänstersocialdemokrati.

I ett läge där fanflyktiga högersossar i land efter land har köpt EU:s nyliberala krispolitik finns det, vilket utvecklingen i Grekland verifierar, en slumrande potential i förkasta den kontraproduktiva och bakåtsträvande nyliberalismen och förespråka en mer traditionell socialdemokratisk [keynesiansk] eko-

nomisk politik och ett återskapande av en stark offentlig sektor och ett kollektivt välfärdsamhälle enligt principen av var och en efter förmåga, till var och en efter behov.

Inte radikalt nog? I dagens nyliberaliserade Europa [läs EU] är det närmast revolutionärt att vara reformist.

INFÖR FOLKOMRÖSTNINGEN 1994 gav förespråkarna inom arbetarrörelsen löfte om att Sverige skulle gå med i ett "socialdemokratiskt EU", och inte det reellt existerande marknadsliberala EU som högerpolitiker typ Carl Bildt och megakapitalister som Pehr Gyllenhammar förmanade svenska folket att rösta ja till. "Lita på oss" var budskapet från Ingvar Carlsson och Mona Sahlin. Konkreta argument i sakfrågan ansågs överflödiga.

Det har nu gått över 20 år sedan Sverige blev medlem i EU. Eurofilererna inom socialdemokratin har haft gott om tid att omsätta sina löften i praktik. Hur har det gått? Kan någon, till exempel Stefan Löfven som inför EMU-folkomröstningen 2003 var ordförande för ja-kampanjen Fackliga röster för Europa, visa på exempel där EU under de gångna drygt 20 åren har blivit "socialdemokratiskt"?

DEN OBOTFÄRDIGE EU-entusiasten Johan Ehrenberg skriver i Dagens ETC att "euron skapades för att stoppa valutaspekulation mot stater". Det är struntprat, oavsett om det beror på medveten desinformation eller avsaknad av kunskap om hur EU är konstruerat.

Det första steget i EU:s ekonomiska och monetära union, EMU, togs i och med skapandet av den så kallade inre marknaden i början på 1990-talet. Den innebar bland annat att alla politiskt bestämda regleringar, styrningar och kontroller av kapital- och kreditmarknader skul-

le avskaffas.

Konsekvenserna blev, förutom åderlätning av demokratin, att marknadsaktörerna – storföretag, megabank, finansinstitut och andra kapitalister – gavs fria tyglar att flytta kapital över gränserna, att låna ut pengar som de inte hade och att spekulera mot allt och alla, typ förändringar i värdet på valutor.

EU:s konstitution, det sedan 2009 gällande Lissabonfördraget, och EU:s kapitalliberaliseringsdirektiv från 1991, förbjuder alla åtgärder för att hindra kapitalets fria rörlighet. Sveriges medlemskap i EU innebär en grundlagsfäst nyliberal högerpolitik som Moderaterna och Svenskt Näringsliv aldrig skulle kunna förverkliga med demokratiska metoder.

"ÄNTLIGEN FÅR GREKERNA en grekisk regering, och inte en som utsetts av Angela Merkel", kommenterade Pablo Inglesias, ledare för det spanska vänsterpartiet Podemos, när det stod klart att grekiska vänsterpartiet Syriza vunnit parlamentsvalet.

I REGERINGENS utrikesdeklaration, som Margot Wallström läste upp i riksdagen den 11 februari, konstateras att "den ryska aggressionen mot Ukraina utgör den största utmaningen mot europeisk fred och säkerhet sedan kalla krigets slut".

Det ligger en del i denna kungörelse, men regeringen borde också kritisera EU:s, Natos och USA:s agerande. De tar Rysslands aggression till intäkt för att flytta fram sina geopolitiska positioner i östra Europa, vilket naturligtvis är provocerande för Kreml.

GREKLAND TÄNKER RIVA upp lånevåntalen med EU, ECB och IMF. Det slog landets nya premiärminister Alexis Tsipras fast i sitt installationstal i parlamentet den 8 februari. Respekt!

Tsipras ståndaktiga formuleringar i parlamentsstalet "ingav inget nytt hopp om en snar lösning på konflikten", skriver Af-färsvärlden i besvikelse över uteblivna förväntade eftergifter från vänsterregeringen i Aten.

EN NYHET I REGERINGENS utrikesdeklaration är formuleringen "Sverige är inte med i någon militär allians". Presensformen uppfattas av borgerliga ledarskribenter som en öppning för framtida medlemskap i Nato.

Men vad de militaristiska ledarskribenterna, liksom den socialdemokratiska utrikesministern, försöker dölja är att Sverige redan är medlem i en militär allians – nämligen EU. I Lissabonfördraget finns det, precis som i Natostadgan, en ömsesidig försvarsförpliktelse vilken implementerats i den under regeringen Reinfeldt av riksdagen antagna solidaritetsförklaringen 2009.

Eller som det formuleras i regeringen Löfvens utrikesdeklaration sex år senare: Sverige kan inte förhålla sig passivt om ett EU-land blir angripet, och förväntar sig hjälp om någon angriper Sverige.

För att återupprätta den 200-åriga fredsbevarande svenska säkerhetspolitiken – alliansfrihet i fred syftande till neutralitet i krig – måste smyganslutningen till Nato stoppas och Sverige befrias från medlemskapet i EU.

HUGO TORSTENSSON

Posttidning B

Avsändare:
Kritiska EU-fakta
Pölgatan 5
414 60 Göteborg

LEIF ZETTERLING/EU-DROTTNINGEN

